

CHRISTELIJKE ZANGVEREENIGING „CHEVÉ"
De jeugdige zangeresjes der Christelijke Zangver. „Chevé" te Amsterdam volbrachten op Dinsdag 25 Juli het 16e jaarlijksche uitstapje naar Leiden en Katwijk aan Zee. Onze foto geeft de kinderen met den leider, den heer A. Terdu, in de duinen.

HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(17) (Vervolg.)

Op een middag, toen Bonboirie een Amerikaansche dame, die verschillende souvenirs bij hem gekocht had, uitliet, zag hij een zwerver voor zijn etalagekast staan. De goudsmid keek den vagebond aan, die met zijn hoofd scheen te wenken. Bonboirie ging in het donkerste gedeelte van den winkel staan om den man beter te kunnen gadeslaan, die nu schuw rondzag, de winkeldeur opende en binnen kwam. Den goudsmid sloeg de angst om het hart, want hij vertrouwde den zwerver niets. . . .

„Moet je wat koopen?" vroeg de man.

„Neen, neen vader, ga maar verderop," antwoordde Bonboirie, die tegelijkertijd aanstalten maakte om den bedelaar de deur uit te duwen.

„Bonboirie. . . . kun je zwijgen.... red me. . . , Mijn eenige hoop is op jou gevestigd. . . . Ik ben Raja Mullah. . . . Sanspays. . . ," fluisterde Raja Mullah, toen Bonboirie hem genaderd was.

„Wat. . . . Wat, ben jij. . . . het goudspook. . . . Jij. . . . Neen, maar dat is niet waar. Je liegt, die was niet verminkt. . . . . Die is in Duitschland. . . . Het heeft in de kranten gestaan. . . ."

„Wees stil. . . . Ik ben het! Heb ik, nadat ik in Parijs voor het gerecht goud gemaakt heb, je niet meer dan tien maal een baar gezonden?"

„Ja. . . . je moet 't zijn. . . . Maar ik geloof het nog niet. . . . !"

„Bonboirie. . . . heb je geen kamer waar we kunnen spreken? Dan zal je zien dat ik Raja Mullah ben. . . ."

„Ik twijfel er aan. . . . maar ik zou niet graag willen als je het werkelijk bent; dat ik je onheusch behandeld had, ga dus mee. . . ."

Ze gingen naar de serre, waarachter een groote tuin lag, met geurende bloemen, bloeiende citroenboomen en wuivende palmen met zingende vogels.

Raja Mullah ging in een rieten stoel zitten en keek Bonboirie langdurig aan. . . .

„Verduiveld, jij bent het, dat is je blik, diezelfde oogen, waarmede je me in je huis in Londen aanzag. .!"

„Stil. . . . stil. . . . We moeten kort zijn vriend. . . . Wil je me helpen en kan ik je vertrouwen. . . . ? Want een half millioen franc geeft de Fransche regeering voor mijn hoofd. Zeg ja of neen. . . . !"

„Ik help je, Raja. . . . Liever dood dan bloedgeld te ontvangen. . . . !"

„Allah zegen je met een hoogen ouderdom, brave Westerling! Luister. Mijn goudvoorraad is op weg naar Arabië. Mijn huis in Londen heb ik in de lucht laten vliegen. De Fransche regeering heeft mij ontvoerd en als een krankzinnige in een gesticht opgesloten. . . . juist op het oogenblik dat ik naar Mascat wilde vertrekken om het goud van Saja, den grooten Berber, die jou bewaakt heeft, in ontvangst te nemen om daarmede een leger te formeeren om mij op te werpen als alleenheerscher van Arabië. . . . In het gesticht hoorde ik dat men op het rechte spoor was om mijn recept te vinden en er was geen andere redding, dan den directeur te vermoorden, zijn kleeding aan te trekken en naar jou te gaan. De moord werd ontdekt en ook de plaats waar het recept verborgen is, anders zouden ze geen half millioen voor mijn lijk geven. . . . Het middel zit in mijn arm. . . .

„Wij zullen goud maken. . . . voor een millioen franc. . . . jij koopt voor mij een aëroplane, een uitrusting en proviand en geeft mij honderdduizend franc aan geld, de rest is voor jou. Je houdt mij schuil, totdat alles gereed is en ik vlieg de Middellandsche zee over naar Tripolis of Egypte en ga van daar naar Mascat. . . . Je wilt mij helpen. . . . ?"

„Zelfs zonder belooning. . . . Maar hoe kom je zoo verminkt. . . ."

„Ik ben niet verminkt, maar vermomd. Trek mijn jas maar uit!"

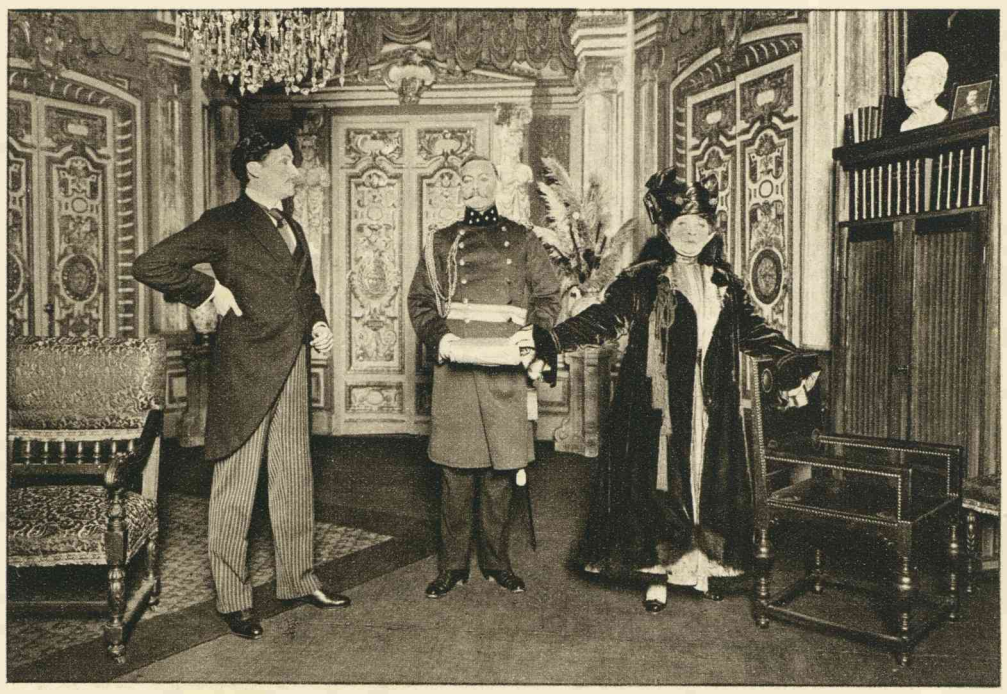
Bonboirie hielp hem zijn smerige jas uittrekken en zag dat een arm saamgebonden was.

„Snij door!"

Voorzichtig sneed Bonboirie het touw los, Raja Mullah trachtte den arm te strekken, maar de tranen kwamen hem in de oogen van de pijn. Het geleek wel of de spieren verlamd waren. Eindelijk gelukte het hem, de ondraaglijkste pijnen trotseerende, den arm te strekken. Zijn vingers waren gevoelloos. De goudsmid hielp hem verder uitkleeden. . . .

„Kijk hier eens, Bonboirie. . . ," riep Raja Mullah, toen hij den rechter arm optilde, en twee kleine litteekens liet zien „. . . . hier zit het kostbaar goedje dat de geheele wereld begeert en dat voor den bezitter even gevaarlijk is als de pest. . . . Geef mij water en zeep en een scheermes, ik wil mij reinigen en breng me wat kleeren, koop maar wat ondergoed en een chambercloak. . . . Later kunnen we verder zien. . . . Verbrand dien rommel maar, want het zijn de kleeren van den directeur van het krankzinnigengesticht, dien ik vermoord heb. . . ."

Een paar uur later was Raja Mullah weer toonbaar geworden en niemand zou in hem den zwerver herkend hebben die daareven den winkel was binnen gegaan. . . . Zijn gelaat droeg de sporen van ontbering, maar zijn oogen waren nog vol glans. De arm deed weliswaar nog pijn en was veel verzwakt, maar hij kon zijn hand toch weer gebruiken.

„HET DAGBOEK VAN DEN MINISTER".
Bij de heropening van den Stadsschouwburg te 's-Gravenhage bracht de Kon. Vereen. „Het Nederlandsch Tooneel" voor het voetlicht „Het Dagboek van den minister". Onze kiek geeft een scène uit het tweede bedrijf. V.l.n.r.: Dr. Weber - Jac. Reule; Max van Pettersdorf - Louis Gimberg; Barones Van Windegg - Mevr. Mann-Bouwmeester. (*foto Couvée*).

CHRISTELIJKE ZANGVEREENIGING „CHEVÉ"
De oudere zangeressen der Christelijke Zangver. „Chevé" te Amsterdam, maakten op Donderdag 27 Juli een reisje naar Arnhem en omstreken, waar onze fotograaf hen met den heer A. Terdu kiekte bij den waterval op Sonsbeek.

Vijf nachten lang had hij in het kleine fabriekje gewerkt en in den kelder van Bonboirie lag een millioen aan goud.

Bonboirie zorgde als een vader voor hem en den voorraad benzine, proviand en de noodige kleeding had hij langs veel omwegen machtig weten te worden.

Den zesden nacht kwam hij de fabriek binnen. Raja Mullah goot juist een kroes leeg. . . .

„Raja Mullah. . . . Er is op het oogenblik een groote spanning in den politieken toestand en ik geloof dat we weer oorlog met Duitschland krijgen. . . . Ze spreken zelfs van een wereldoorlog."

„Om mij, of beter om 't middel om goud te maken," riep Raja Mullah.

„Nu hebben ze vijf aëroplanes, volgens Russisch systeem laten maken, om er mee naar Berlijn en terug te kunnen vliegen. . . ."

„Zoo één moet ik hebben, daarmede vlieg ik naar Mascat. . . ."

„Dat zou kunnen, maar 't is voor jou een gewaagd stukje. . . . De legerautoriteiten vragen aviateurs. . . . durf jij je aan te melden.... Je moet onmiddellijk een proeftocht doen."

„En dan er vandoor gaan. . . . ?"

„Ja."

„Waar moet men zich aanmelden?"

„Aan het vliegkamp, hier vlakbij. . . daar hebben ze een van de machines... Is de proeftocht geslaagd, dan moet je naar Parijs en wordt je ter beschikking van het leger gesteld. . . ."

„Zit ik eenmaal in de machine dan ga ik er van door. . . . Als men zoo opgewonden is, dan denkt men niet aan Raja Mullah. . . . Bonboirie, ik ga morgenochtend vroeg weg. Vannacht verlaat ik je woning. . . ."

Een goed half uur later stond Raja Mullah gekleed en van geld voorzien in den goudsmidswinkel.

„Bonboirie, wij zullen elkaar nu wel voor het laatst ontmoet hebben. . . . Jij en Saja zijn de eenigen, die mij als een mensch geholpen en niet, door hebzucht bezield, als 'n kostbaar stuk wild beschouwd hebben. . . . Spreek nimmer over onze laatste ontmoeting en mocht je nog iets van mij hooren, vergeet dat je mij gekend hebt. . . . Arabië wacht op zijn bevrijding. . . . Kijk of niemand op den Boulevard loopt, die mij uit je huis kan zien komen. . . ."

Aangedaan keek Bonboirie naar buiten en hij gaf met zijn hoofd een teeken dat de weg vrij was. De man kon niet spreken. Vlug sprong Raja Mullah uit de deur, Bonboirie greep nog even zijn hand en riep „Adiëu."

„Allah zegen je!" was het laatste woord dat hij van Raja Mullah hoorde. . . . Raja Mullah liep snel in de richting van het vliegkamp dat vlak bij de zee lag. Voortdurend richtte hij zijn blik naar het Oosten, waar het reeds schemerde en waar Arabië lag. Hij dacht aan Saja, die misschien als een trouwe wachter met het goudschip in de Arabische zee lag, het oogenblik verbeidend dat zijn heer aan boord zou komen. Geen oogenblik kwam de gedachte bij hem op, dat het

EEN PRACTISCHE UITVINDING.

Een eigenaardig vervoermiddel voor liefhebbers van watersport en voor toeristen heeft de heer J. C. Höseck te Den Haag uitgevonden; n.l. een opvouwbare boot, die gemakkelijk op reis op de fiets of als rugzak is mede te nemen en een totaal gewicht heeft van 11. K. G. De boot, die niet kan omslaan, kan drie personen bevatten. Het Nederl. Leger kocht reeds een groot aantal ervan aan, die aan verschillende afdeelingen worden toegevoegd. Voor Sportliefhebbers en jagers kan ze in ons waterrijk landje onschatbare diensten bewijzen. De foto links laat zien, dat een kleine jongen de boot op een fiets gemakkelijk kan transporteeren; de foto rechts geeft de boot in gebruik.

